

Συζυγία και γονεϊκότητα. Λεπτές ισορροπίες (Α΄)

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Κλαίρη Μαυρόματου – Χατζηκωντή, Δρ Φυσικών επιστημών

Γάμος και οικογένεια

Ο γάμος είναι ένα μυστήριο της Εκκλησίας. Είναι η ένωση δυο ατόμων, ενός άνδρα και μιας γυναίκας με σκοπό τον σχηματισμό οικογένειας, η οποία θα στεγάσει την συντροφικότητα, την αλληλοστήριξη, και αλληλοσυμπάρσταση στις δυσκολίες της καθημερινότητας, την σεξουαλικότητα, την γέννηση και ανατροφή παιδιών, την περίθαλψη των γερόντων γονέων.

Η οικογένεια συνίσταται κύρια σε σχέσεις. Εξαρτάται δηλαδή από τα πρόσωπα και τις πνευματικές, συναισθηματικές και ψυχολογικές ικανότητές τους να δημιουργούν και να διατηρούν αυτές τις σχέσεις.

Η συζυγική σχέση ολοκληρώνεται πραγματικά όταν ο γάμος θεμελιώνεται πάνω στη Χάρη του Θεού, που είναι η αγάπη, πέραν κάθε άλλης ανθρώπινης. Είναι μεγάλη ενθάρρυνση για τους συζύγους να γνωρίζουν ότι η αγάπη τους όχι μόνο τους δίνει τη δυνατότητα να κάνουν πλουσιότερη τη ζωή τους, αλλά τους ανοίγει και το δρόμο που τους φέρνει πιο κοντά στη Βασιλεία του Θεού. Η συντροφικότητα

και η αγάπη που μπορούν οι δυο σύζυγοι να βιώσουν μέσα στο γάμο είναι ένας ευλογημένος τρόπος να υπηρετήσουν τον Θεό. Δεν μπορούμε να έχουμε καλή σχέση με το Θεό αν παραμελούμε την συζυγική μας σχέση. Καθώς πλησιάζουμε το Θεό και νοιώθουμε ότι μας έχει αποδεχθεί, αποδεχόμαστε με την σειρά μας τον εαυτό μας πρώτα και μετά τους άλλους, με πρώτο τον σύζυγο. Έτσι δοκιμάζουμε τη χαρά της γνήσιας κοινωνίας που αποτελεί πρόγευση του Παραδείσου.

Οι Πατέρες που έγραψαν για την ευθύνη των γονέων, μίλησαν πρώτα για την ευθύνη της συζυγίας. Στην Ελληνική πραγματικότητα, που παρατηρείται και σε άλλες Μεσογειακές χώρες, η οικογένεια είναι παιδοκεντρική. Αυτό σημαίνει ότι το παιδί γίνεται σκοπός ζωής και τα περισσότερα στην οικογένεια περιστρέφονται γύρω του. Αυτή η πραγματικότητα είναι λανθασμένη, και είναι από τις βασικές στρεβλώσεις που δημιουργούν τα προβλήματα που εντοπίζονται στους κύκλους της οικογένειας.

Ακολουθία του γάμου

Αν προσέξουμε καλύτερα την ακολουθία του γάμου, παρατηρούμε ότι υπάρχει περισσότερη μέριμνα για το ζευγάρι, παρά για τα παιδιά. Οι ευχές οι περισσότερες αφορούν το ζευγάρι, και πώς αυτό θα οδηγηθεί στην βασιλεία του Θεού μέσω της υγιούς συζυγίας. Αυτό μας δείχνει ότι πράγματι η ουσία του γάμου ξεκινά και

πηγάζει από την εν Θεώ ένωση των συζύγων. Η συζυγία είναι η πρώτη ιδιότητα που χαρακτηρίζει τον άνδρα και τη γυναίκα που έρχονται σε κοινωνία γάμου. Η ιδιότητά τους ως γονείς δεν υφίσταται ακόμα. Ίσως έρθει, ίσως όχι. Είναι η δεύτερη ιδιότητα στην οικογενειακή σχέση.

Συζυγοκεντρική ή παιδοκεντρική οικογένεια;

Στη θεολογία των Πατέρων η οικογένεια είναι συζυγοκεντρική και αυτό θα έπρεπε να είναι το πρότυπο της σημερινής οικογένειας. Μια συζυγία που θεμελιώνεται στην αγάπη που φθάνει μέχρι τη θυσία, την ομόνοια, την αρμονία, την ταπείνωση. Η συζυγία μέσα στην εκκλησιαστική ζωή είναι δημιουργία και βαθιά πλήρωση του ανθρώπου και ο γάμος είναι ο χώρος άσκησης της ζωής μας ως αγάπης.

Ο προορισμός του γάμου δεν είναι μόνο για να γεννηθούν παιδιά, αλλά για να οδεύσουμε μέσα από τη βίωση του μυστηρίου του Γάμου στη Βασιλεία του Θεού.

Ωστόσο, όπως είπαμε και πιο πάνω, σήμερα η ελληνική οικογένεια έχει αποκλίνει και από συζυγοκεντρική έχει μετατραπεί σε παιδοκεντρική. Το ζευγάρι, ενώνεται κυρίως μέσω των παιδιών του, ξεχνώντας την πρωταρχική ευθύνη της συζυγίας. Η ατεκνία είναι στίγμα, ο γάμος παραμελείται, και πολλοί γάμοι καταρρέουν λόγω της ατεκνίας. Ο γάμος δεν έχει την πρέπουσα σημασία. Ο σύζυγος που γίνεται πατέρας δεν σκέπτεται ότι είναι ο γάμος που του έδωσε τη δυνατότητα της

τεκνοποιίας, συνεπώς οφείλει να δίνει στο γάμο του την αξία που του πρέπει.

Οι συνέπειες της παραμέλησης του γάμου στους συζύγους είναι σημαντικές:

A) Δημιουργείται συναισθηματική πείνα. Ο πεινασμένος από την συζυγική παραμέληση γονιός προσπαθεί να καλύψει την συναισθηματική του πείνα με την προσκόλληση στο παιδί.

B) Προκαλείται σύγκρουση, και μετά θυμός και μνησικακία διότι οι σύζυγοι στέκονται σ' αυτά που τους λείπουν και όχι σε αυτά που έχουν. Και μάλιστα δημιουργείται φαύλος κύκλος συναισθηματικού ελλείμματος, σύγκρουσης, θυμού, με αποτέλεσμα συχνά να στρέφονται για συναισθηματική κάλυψη στα παιδιά, που «χρησιμοποιούν» ως υποκατάστατα. Η συναισθηματική πείνα μπορεί να καλύπτεται και παρηγορείται προς στιγμή, αλλά η σχέση δεν θρέφεται!

Γ) Οδηγούν σε εθισμό (δεν ξεχνάμε ότι οι εθισμοί εμφανίζονται όταν κάτι δεν πάει καλά συναισθηματικά). Στον εθισμό, τρώμε χωρίς να πεινάμε, «βλέπουμε» τηλεόραση χωρίς να βλέπουμε, περνάμε χρόνο πολύ στο διαδίκτυο, χωρίς αντικειμενικό σκοπό, κλπ. Όλα αυτά σημαίνουν ότι υπάρχει συναισθηματικό κενό. Οι εθισμοί ανθίζουν σε κενά. Σε αυτές τις περιπτώσεις επιτείνεται η προσκόλληση στα παιδιά, ως εθισμός.

Δ) Προσκόλληση στα παιδιά. Όταν οι σύζυγοι δεν είναι ικανοποιημένοι από τον γάμο τους, προσκολλώνται στα παιδιά τους, διότι τα βλέπουν ως υποκατάστατο της σχέσης τους.

Συνεπώς η παραμέληση της συζυγίας βλάπτει και δεν ωφελεί ούτε τους συζύγους, ούτε τα παιδιά. Διότι ούτε οι σύζυγοι και γονείς, (με την διπλή τους ιδιότητα) έχουν αναπτύξει γέφυρες σταθερότητας στην σχέση τους, αλλά και τα παιδιά τους επιβαρύνουν με το κενό της ζωής τους.

[Διαβάστε το δεύτερο μέρος](#)

<https://bit.ly/2T4sJcq>